

ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ. ΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΔΩΡΕΑΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΥΖΥΓΟ
ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ («ΕΜΠΑΤΙΚΑ»)

1788, 2 Μαΐου

«... Τὴν σήμερον ἐδῶ παρὸν συναγμένον τὸ χωρίον τῶν Ἀρμολείων, ἱερεῖς καὶ παροῖκοι καὶ οἱ εὐρισκόμενοι γέροντες τοῦ χωρίου Νικολῆς Σιδεράκη καὶ Μιχάλης Φιλημάτης, ὅλοι συνοδικῶς μίαν βουλήν καὶ μίαν γνώμη, ἔστοντας καὶ νὰ ἦταν παλαιὰ συνήθεια εἰς τὰ ἀνδρόγυνα, ὅπου ἐγίνονταν καὶ ἔπερναν ἐμπατίκαν, οἱ γυναῖκες ἤγου χαρίσματα - καὶ ἤπερνε κάθε μιὰ κατὰ πὸν θέλει ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, τὴν σήμερον ἤρραν εὐλογον οἱ προεστοὶ καὶ παροῖκοι καὶ γέροντες τοῦ χωρίου, ὅποιος ἂν εἶν' ἐκεῖνος ὁποῦ δώκει παραπάνω ἀπὸ τις 8 ὀργυιές νὰ ἔχη νὰ πλερώνη στὸν εὐρισκόμενον ἄγῶν γρόσια 500 καὶ ὅποιος νοτάρος τὸ γράψη νὰ βάλου τῶν προεστῶν καὶ τῶν γερόντων νᾶχουν οἱ προεστοὶ νὰ τὸν κρίνουν μὲ τὸν Δεσπότην κατὰ πῶς τοῦ πρέπει.

Καὶ ὅποιον γεροντίκιν ἔχει νὰ χαλάση τὰ ἄνωθεν γεγραμμένα νᾶχη νὰ πλερώνη καὶ αὐτὸ τὸ γεροντίκι στὸν εὐρισκόμενον Ἄγῶν γρόσια 300 ...».

364

1697. Διαθήκη. Βενετία.

Κ. Μέρτζιος, «Ἀνέκδοτα ἠπειρωτικὰ μνημεῖα. Νικόλαος Σάρρος»,
Ἡπειρωτικὰ Χρονικὰ 13 (1938), σ. 104-106.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

364α

ΑΘΗΝΩΝ

1697. Απόδειξη παραλαβῆς. Κύθηρα.

Χρύσα Μαλτέζου, «Μονεμβασία καὶ Κύθηρα», στὸν τόμο *Ἡ Πελοπόννησος τὴν ἐποχὴ τῶν Παλαιολόγων*, Μονεμβασία 1989, σ. 1-2 (= Μαλτέζου, *Βενετικὴ παρουσία στὰ Κύθηρα*, αρ. ΙΓ).

365

1697. Εἰδικὸ πληρεξούσιο. Σαντορίνη.

Σ. Συμεωνίδης, «Καὶ ἄλλες μαρτυρίες γιὰ τὴν οἰκογένεια Βασ. Λογοθέτη», *Σιφνιακὰ* 14 (2006), σ. 179-182.

366

1697-1820. Δικαστικὲς αποφάσεις. Νάξος.

Μ. Τουρτόγλου, «Ἡ νομολογία τῶν κριτηρίων τῆς Νάξου (17^{ος}-19^{ος} αἰ.)», *Μνημοσύνη* 14 (1998-2000), σ. 101 σημ. 12, σ. 117-172 αρ. 1-57 (= Τουρτόγλου, *Μελετήματα*, τ. 4, σ. 95 σημ. 12, σ. 111-166, αρ. 1-57).

ΟΡΙΖΕΤΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΗ Η ΠΕΡΙΦΡΑΣΗ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΣ Η ΟΠΟΙΑ ΗΤΑΝ «ΚΟΜΟΥΝΑ ΣΤΡΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΟΡΕΥΟΜΕΝΩΝ» ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΖΩΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ

1814, 15 Μαρτίου

«... Προσελθόντος τοῦ ἐνδοξοτάτου Σαρηκιζήμαση Χατζῆ Ἀμπτουλάχ ἀγᾶ καὶ ζαμπίτου Ναξίας εἰς τὸ χωρίον Σαγκρι ἐκίνησαν ἀγωγὴν οἱ κάτοικοι τοῦ αὐτοῦ χωρίου κατὰ τοῦ Παύλου Βερνίκου καὶ Ἰωάννου Πορτάρη προσκλαιόμενοι ἅπαντες ὅτι κατὰ τὸ ζαπτικὸν μέρος τοῦ Σαγκρίου εὐρίσκεται ἀπὸ παλαιόθεν μία κοινὴ τοποθεσία ἣτις εἶναι πρῶτον μὲν κομούνα στρατά τῶν παραπορευομένων καὶ δεύτερον καταφύγιον ὄχι μόνον τῶν ζώων ὅλου τοῦ χωρίου ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν χωρίων καὶ τόπου Ναξίας καθὼς ὁμολογεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ χωρία καὶ πρό τινων χρόνων διάστημα ἐπανασταθέντες οἱ ρηθέντες Ἰωάννης καὶ Παῦλος περιέφραξαν τὴν ρηθεῖσαν τοποθεσίαν οἰκειοποιηθέντες τὴν χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ παραμικρὸν δικαίωμα πρὸς αὐτὴν τὴν τοποθεσίαν. Ἐδειξεν ὁ Ἰωάννης Πορτάρης καὶ Παῦλος Βερνίκος γράμματα τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν ἀνίσχυρα καὶ ἄκυρα ὡς μὴν ἔχοντες τόπον εἰς ὅσα ἀναφέρουν, ἐπειδὴ ἡ παλαιότητά τῶν τόσων χρόνων ἦτον μόνον ἰκανὴ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐδεσπόζετο ὑπὸ τινος ἢ ρηθεῖσα τοποθεσία ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐστάθη ὁ κόσμος δὲν ἐξουσιάσθη ποτὲ καὶ ἔτσι εὐρίσκει εὐλογον καὶ ἀποφασίζει ἡ αὐτοῦ ἐνδοξότης μετὰ τῶν τιμιωτάτων προεστώτων καὶ προκρίτων Δημοσίας ὁποῦ ἡ ρηθεῖσα τοποθεσία νὰ μένη καὶ αἰθὶς ἄμοιρος πάσης γεωργικῆς ἐπιμελείας χωρὶς νὰ δύναται ποτὲ μήτε μοναστήρι δηλ. ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος καὶ τὰ λοιπὰ μήτε μερικὸς κανόνας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων νὰ ἐξουσιάσῃ τὸ παραμικρὸν μέρος εἰς αὐτὴν τὴν τοποθεσίαν, ἀλλὰ μήτε παράγγελμα νὰ βάλῃ ἀλλ' οὔτε μιτάτο νὰ ἡμπορῇ εἷς νὰ κάμῃ μόνον νὰ γενῆ βιράνι ὡς καὶ πρότερον νὰ πηγαίνουσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ὡσαύτως καὶ τὰ ζῶα ὡς καὶ πρότερον μὴ θανατοῦμαι μισοὶ ἢ μεγάλα νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν εἰς ταύτην τὴν κοινοφελῆ ἀπόφασίν μας ὁποῦ μετὰ τὸ παραφῆτε ὅλων τῶν προεστώτων ἔδειξεν εὐλογον. Οὕτως ἀποφαίνεται κατὰ τὸ δικαίον καὶ ἀπογράφεται καὶ κάτωθεν μένουσα ἢ παροῦσα ἀμεταθέτος εἰς τὸν αἰῶνα ...».

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ («ΚΟΛΙΤΕΡΑΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ»)
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΣΚΗΘΕΙ ΕΑΝ Η ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗ ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΑΙΤΙΑ

1817, 4 Σεπτεμβρίου

«... Παρασταθέντων ὄν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐνώπιόν μας καὶ ἐξετασθείσης ἀκριβῶς καὶ ἐπεξεργασμένως τῆς διαφορᾶς ταύτης εἶδωμεν ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἀντώνης ἐπαρρησίασεν τὴν ἔγγραφον πώλησιν τοῦ ρηθέντος ἡμισυ περιβολίου γεγραμμένην κατὰ τὸ 1812 ἔτος Ἰουλίου 26 ὁποῦ ὁ ρηθεὶς θεῖος του τοῦ ἐπώλησεν, εἰς τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον δείκνυται ὅτι τοῦ τὸ ἐπώλησεν διὰ τῶν ἐξήκοντα γροσίων ὁποῦ εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἔγγραφον πώλησιν ἀναφέρονται, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἔχει καὶ λόγῳ φιλοδωρίας διὰ ἐκδουλεύσεις καὶ εὐεργεσίες ὁποῦ ἐγνώρισεν ἀπὸ λόγου του, ὡς φαίνεται εἰς τὴν πώλησιν ὁποῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο ρητῶς ἀναφέρεται, ὅτι τὸ αὐτὸ ρηθὲν πρᾶγμα τοῦ τὸ πουλεῖ νὰ τὸ δουλεύῃ ὁ ρηθεὶς Ἀντώνης νὰ τὸ τρώγῃ ὁ θεῖος του Λιὸς καὶ ἡ γυναῖκα του ἕως ὅπου ζοῦν. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ ρηθεὶς Λιὸς ὁ πωλητὴς δὲν τὸ ἔχει τοῦ ρηθέντος Ἀντωνίου μόνον διὰ πωλήσεως, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἔδωσεν καὶ διὰ λόγῳ φιλοδωρίας, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις ὁποῦ ἐγνώρισεν ἀπὸ λόγου του, διὰ τοῦτο ἡ ρηθεῖσα Κυριακὴ χήρα κατὰ τοὺς νόμους καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου

ἄφ' οὗ τοῦ τὸ ἔχει λόγῳ πωλήσεως καὶ λόγῳ φιλοδοξίας δὲν ἔχει κατ' οὐδένα τρόπον δίκαιον νὰ ζητῆ τὸ αὐτὸ ἡμισυ περιβόλιον κολιτερανικῶ δικαίωματι διατὶ ἐὰν τοῦ τὸ εἶχεν μόνον καὶ μόνον λόγῳ πωλήσεως δὲν ἔπρεπε νὰ γράψῃ εἰς τὴν πώλησιν ὅτι νὰ τὸ δουλεύῃ ὁ ρηθεὶς Ἀντώνης καὶ νὰ τὸ τρώγῃ ὁ πωλητὴς καὶ ἡ γυναῖκα του ἕως ὅπου ζοῦν, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ τὸ ἔδωκεν καὶ λόγῳ φιλοδοξίας καὶ ἀνταμοιβῆς τῶν ἐκδουλεύσεων του, διὰ τοῦτο ἀναφέρεται τοῦτο εἰς τὴν πώλησιν. Διὰ τοὺς λόγους λοιπὸν ὅπου ἀνωτέρω ἐρέθησαν κρίνομεν εὐλογον καὶ ἀποφασίζομεν ὅπου τὸ αὐτὸ ἡμισυ περιβόλιον νὰ μένη ὡς καὶ πρότερον εἰς τὸ διηνεκὲς ἀναπόσπαστον ζάπτι τοῦ ρηθέντος Ἀντωνίου, ποιήσῃ αὐτὸ ὡς βούλεται ἢ δὲ ρηθεῖσα χήρα νὰ μένη ἀμέτοχη καὶ ἀλλότρια πλέον ἀπὸ αὐτὸ ὡς μὴ ἔχουσα τὸ παραμικρὸν δικαίωμα. Οὕτως ἀποφαινόμεθα κατὰ τὸ δίκαιον διὸ καὶ ὑπογραφόμεθα ...».

ΕΞ ΑΔΙΑΘΕΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ. ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ
ΚΑΤ' ΙΣΟΜΟΙΡΙΑΝ ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΡΕΝΩΝ ΚΑΙ ΘΗΛΕΩΝ ΤΕΚΝΩΝ
«ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ»

1817, 9 Νοεμβρίου

«Διὰ τοῦ παρόντος ἀποφασιστικῶ τῆς κρίσεως γράμματός γίνεται δῆλον ὅτι ἡ Μαρία γυνὴ Ἰωάννου Μανδρακοῦ ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐγγειοτάτου τζελεπῆ Μιχαλάκη Μαρκοπολίτου ἐφόρου καὶ ζαπίτου ὅλων τῶν χωρίων Ἀσίας καὶ τῶν παρευρεθέντων γερόντων κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φραγκοῦλη περὶ τῆς κατὰ τὴν αὐτῶν περιουσίας ὅπου αὐτὸς ἐζήτει μόνος νὰ οἰκιοποιηθῇ ἄνευ λόγου δέουσι. Παρόσταθέντων οὖν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἐξετασθεῖσαι ἀκριβῶς καὶ μετὰ ἐπιμελῆς τῆς διαφοράς πατρὸς εἶδομεν ὅτι ὁ πατὴρ τους Γεώργιος Φραγγουλόπουλος ἄπας εἰς Ἀνατολὴν εἰς τὴν Μαγνήσαν ἐτελεύτησεν ἀδιάτακτος μένωντας ἡ περιουσία του ἀπροίκιστος εἰς τὰ δύο ρηθέντα αὐτοῦ τέκνα. Κατὰ τοὺς νόμους λοιπὸν καὶ παλαιὰ ἐθίμα τοῦ τόπου ἄφ' οὗ ἕνας πατὴρ ἀποθάνει ἀδιάτακτος καὶ εἶναι ἡ περιουσία του ἀπροίκιστος εἰς τὰ τέκνα του, δὲν πρέπει νὰ τὴν οἰκιοποιηθῇ ἅπασα μόνον τὸ ἀρσενικὸ παιδί, ἀλλὰ πρέπει νὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου τόσα μερίδια ὅσα τέκνα ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ἤθελε εὔρεθῶν, καθὼς καὶ μία μήτηρ ὅταν ἀποθάνῃ ἀδιάτακτος δὲν κληρονομοῦν τὴν περιουσίαν της μόνον τὰ θηλυκὰ παιδιὰ ἀλλὰ διανέμεται ἐξ ἴσου εἰς θηλυκὰ καὶ ἀρσενικά. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ ρηθεὶς πατὴρ αὐτὸς νὰ ἐπόθανεν ἀδιάτακτος καὶ νὰ ἔμεινεν ἡ περιουσία του ἀδιάτακτος εἰς τὰ δύο ρηθέντα αὐτοῦ τέκνα διὰ τοῦτο κρίνομεν εὐλογον καὶ ἀποφασίζομεν ἄφ' οὗ κατὰ τοὺς νόμους καὶ ἐθίμα τοῦ τόπου ἅπασα ἡ πατρικὴ αὐτοῦ περιουσία ἦν ἀνεφέρομεν ... ἐκπαλαὶ τῆς Καλοστρατικῆς ὅλον καθὼς εὔρισκεται, τὸ χωράφι στὸν Λοῦρον ὅλον, στὴ Ραχηδιότισα τὸ παρδᾶρι, στὴν Βασιλακὴ ὅλον, τὸ χωράφι εἰς ταῖς Ἀροχλάδαις ὅλον ... τερον ἐκεῖ τοῦ Πατούχα ὅλον, τὸ ἡμισυ χωράφι τῆς Βρύσης, τὸ λαιογύριον στὰ Περιβόλια ὅλον καθὼς εὔρισκεται, τὸ χωράφι σταῖς Παπακιαῖς ὅλον, τὸ ἡμισυ χωράφι στὸ Λαγκάδι, καὶ τὸ περιβόλι ὅλον τοῦ Πρωτόγερου σταῖς Ἑβραϊκαῖς νὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου εἰς δύο ἴσα μερίδια εἰς δύο ἀδελφία ὅπου εἶναι νὰ λάβῃ τὸ ἐν μερίδιον ἐξ αὐτῆς ἢ ρηθεῖσα Μαρία καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Φραγγούλης τὸ ἄλλο μερίδιον νὰ τὸ ποιήσῃ ὁ καθεὶς ὡς βούλεται. Τὰ δὲ πατρικὰ αὐτῶν ὅμως ὀσπήτια, νὰ μένουν ὡς νοικοκύρης μόνον εἰς τὸν ρηθέντα Φραγγούλη νὰ τὰ ποιήσῃ ὡς βούλεται, παρομοίως καὶ τὸ ὅσον ... ἀπὸ τὸ χρέος εὔρεθῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τους εὐγάζοντας τὸ χρέος ὅπου ἐξεπληρώθη ἀπὸ μερικὰ

πράγματα ὅπου ἐπωλήθησαν παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ἐκ τῆς πατρικῆς τους περιουσίας, τὸ δὲ ἐπίλοιπον νὰ διανεμηθῆ καὶ αὐτὸ εἰς δύο ἴσα μερίδια νὰ λάβῃ τὸ ἐν μερίδιον ἢ ρηθεῖσα Μαρία καὶ τὸ ἄλλον ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Φραγγούλης δηλαδὴ νὰ πληρώσῃ τὸ ἥμισυ ἐξ αὐτοῦ ἢ Μαρία καὶ τὸ ἄλλον ἥμισυ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Φραγγούλης. Οὕτως ἀποφαινόμεθα κατὰ τὸ δίκαιον διὸ καὶ ὑπογραφόμεθα.

1817 Νοεμβρίου 9.

Μιχαὴλ Μαρκοπολίτης ἔφορος καὶ ζαπίτης ὄλων τῶν χωρίων Ναξίας
οἰκονόμος ὄλων τῶν χωρίων Δρυμαλίας
σακελλάριος τῆς Δρυμαλίας
πρωτοπαπὰς Δρυμαλίας ὁ δεμέστιχος Δρυμαλίας
χαρτοφύλαξ Δρυμαλίας
ὁ πρωτονοτάριος Δρυμαλίας».

ΑΚΥΡΩΣΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ. ΣΥΝΤΡΕΧΟΥΝ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΜΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ, ΜΗ ΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ,
ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΣΥΜΦΩΝΗΘΕΝΤΟΣ ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ,
ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΓΟΡΑΣΤΗ

1820, 15 Ιανουαρίου

«Διὰ τοῦ παρόντος καγγελαρικῶς ἀποφασιστικῶς τῆς κρίσεως γράμματος γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Γλυμάκης Μελισσηνὸς ἐκτίθει ἐπιτήρησιν ἐπιτήριον τοῦ εὐγενεστάτου τζελεπῆ Μιχαλάκη Μαρκοπολίτη ἐφόρου ὄλων τῶν χωρίων Ναξίας καὶ τῶν παρευρεθέντων γερόντων κατὰ τῆς Βασιλικῆς χήρας τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μανουὴλ Μελισσηνοῦ περὶ τῶν ἡμισυ χωραφίων τῶν Βορινῶν ἀπλερομένων τὰ ὅποια πατρικὰ κτήματα διὰ τοῦ Μανουὴλ Μελισσηνοῦ οἰκειοποιεῖτο ἢ σέλιγος αὐτοῦ Βασιλικῆ. Παρρησιασθέντων οὖν ἀμφοτέρων τῶν διαφερομένων μερῶν ἐπὶ αἰσίου μας καὶ ἐξετασθείσης ἀκριβῶς τῆς διαφορᾶς ταύτης ἀπελογήθη ἡμῖν ἡ Βασιλικὴ ὅτι δικαιώματι ἀγορᾶς παρὰ τοῦ ἀνδρός της περιῆλθον εἰς τὴν αὐτῆς δεσποτείαν τὰ ἡμισυ χωράφια τῶν Βορινῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἀπεδείχθη ἐπὶ κριτηρίου ἢ ἀγορᾶ αὕτη δὲν ἐγένετο κατὰ τὴν τοπικὴν τάξιν καὶ συνήθειαν, οὔτε κατὰ τοὺς γενικοὺς πολιτικοὺς νόμους ἐφάνη ἀνίσχυρος ὡς ἀντιβαίνουσαν τὴν τοπικὴν συνήθειαν καὶ τοὺς νόμους : Α' διότι ὁ Μανουὴλ Μελισσηνὸς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ ταύτης τῆς πωλήσεως τὸν ἀδελφὸν του Γλυμάκη Μελισσηνὸν ὡς ἐξουσιάζοντα τὰ ἄλλα ἡμισυ ἐκ τῶν ρηθέντων χωραφίων τῶν Βορινῶν. Β' ἢ τοιαύτη πώλησις δὲν ἔπρεπε νὰ γένη μυστικῶς τῷ τρόπῳ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Βασιλικῆς παπὰ Ἰωάννου Κορέ, ἀλλ' εἰς δημόσιον τόπον καὶ καγγελαρίαν. Γ' ὁ παπὰ Ἰωάννης δὲν ἔπρεπε νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γραφέα τῆς πωλήσεως τὸν γυναικάδελφόν του Βασιλάκη Ἀναπλιώτην ἀλλὰ ξένον καὶ ἀδιάφορον. Ἐκ τῶν τριῶν οὖν τούτων περιστάσεων δείκνυται ἀριδήλλως ἢ τοιαύτη πώλησις παράνομος καὶ οἰκονομικὴ καὶ οὐχὶ νόμιμος καὶ πραγματικὴ. Δ' καὶ αὕτη ἢ ἰδία Βασιλικὴ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς παπὰ Ἰωάννης ὁμολόγησαν ἐπὶ κριτηρίου ὅτι δὲν ἐμέτρησαν ὄλην τὴν περιεχομένην ποσότητα εἰς τὸ τῆς πωλήσεως γράμμα πρὸς τὸν ἀποθανόντα Μανουὴλ Μελισσηνόν. Διὰ τοῦτο κρίνομεν εὐλογον καὶ ἀποφασίζομεν ὅπου ἢ τοιαύτη πώλησις δι' ὄλους τοὺς ἀνωτέρω λόγους ὡς ἀποδειχθεῖσα παράνομος καὶ οἰκονομικὴ πρὸς βλάβην τοῦ νομίμου κληρονόμου Γλυμάκη Μελισσηνοῦ νὰ εἶναι ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, τὰ δὲ ἡμισυ χωράφια τῶν Βορινῶν ὡς πατρογονικὸν κτῆμα τοῦ Μανουὴλ Μελισσηνοῦ κληρονομικῶς τῷ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

δικαιώματι να διέλθουν εις την δεσποτείαν και κυριότητα του Γλυμάκη Μελισσηνού του μόνου εγκαταλειφθέντος κληρονόμου, εις ἅπασαν τὴν περιουσίαν τοῦ ἄπαιδος ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του Μανουήλ Μελισσηνού, ἢ δὲ Βασιλικὴ νὰ εἶναι ξένη καὶ ἀλλότρια αὐτῶν τῶν χωραφίων (κατὰ δεσποτείαν) ὡς μὴ ἔχουσα τὸ παραμικρὸν δικαίωμα διὰ τοὺς λόγους ὡς ἄνωθεν εἶπομεν. Οὕτως ἀποφαινόμεθα κατὰ τὸ δίκαιον διὸ καὶ ὑπογραφόμεθα».

366α

1697-1865. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα και αποφάσεις δημογεροντιῶν. Χίος.
Σ. Καββαδάς, «Ἀγροφυλακτικὰ τῆς Χίου (17^{ος}-19^{ος} αἰ.)», *Χιακὰ Χρονικὰ* 12 (1980), σ. 38-51.

366β

1698. Συμφωνία για τη σύσταση «συντροφίας» με αντικείμενο την εισπραξη φόρων από τέσσερα χωριά της Μεσσηνίας. Ζάκυνθος.
Λ. Ζώης, «Οικογένεια Πελεγάση, Δ. Ζακύνθου», *Μεσαιωνικά Γράμματα* 2 (1934), σ. 228-229.

366γ

1698-1814. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Σμύρνη.
Β. Σφυρόρας, «Μεταναστεύσεις και επαιτισμοί Κυκλαδιτῶν εις Σμύρνην κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν», *Μεσοασιατικὰ Χρονικὰ* 10 (1963), σ. 175-183 αρ. 1-5, σ. 185-191 αρ. 7-9.

367

1698-1820. Ιδιωτικά και νοταριακά δικαιοπρακτικά έγγραφα, απόφαση Οθωμανοῦ διοικητῆ. I. Μ. Ρόμβου Ξηρομέρου, Χώμορη (Αιτωλοακαρνανία), I. Μ. Φουρνάς (Ευρυτανία), Πρέβεζα.
Ελένη Γιαννακοπούλου, «Δέκα ανέκδοτα δικαιοπρακτικά έγγραφα δυτικῆς Ρούμελης (1698-1820)», *Ναυπακτικὰ* 4 (1988-1989), σ. 399-422, αρ. 1-10.

367α

1699-1795. Κοινοτικά κατάστιχα ποινικῶν ἀδικημάτων και σχετικὲς καταγγελίες. Πάργα.